

som en væsentlig Del af Kommuneafgiften. Dette er ikke slet i Flertallets Forslag. Vel er Betegnelsen „Stat af Formue- og Leilighed“ bibeholdt, men denne Skat er i Virkeligheden enten helt (§ 1 b og § 4) eller tilbørlig (§ 2 sidste Passus) fra en personlig Stat forandret til en Beskatning af adskillige Indtægtskilder. At den Del af de kommunale Skatter, som nu lignes paa Hartkornet, ogsaa kunde ramme andre faste Eiendomme, saasom Fabrikker m. m. og andre industrielle Foretagender, anser ogsaa jeg for meget ønskelig, men jeg tror, at en saadan Reform kun kan gjenneføres ved Regeringens Initiativ.

Sluttelig skal jeg bemærke, at jeg er enig i de af Flertallet i §§ 1 a, 17 og 18 foreslaaede Bestemmelser om Skattepligtens Indtrædelse allerede efter et Ophold af 3 Maanedes i Kommunen, om Tillægs ligningens Affattelse hvert Fjerdingaar og om Skattepligtens Ophør ved Fraflytning. Jeg tror, at en stor Del af de Ulemper, som de nu gjældende Forskrifter om den kommunale Beskatning medføre, derved ville blive afhjulpede.

Et andet Mindretal (Scavenius) kan vel være enig med Flertallet deri, at den nuværende kommunale Beskatning ikke paa en fuldstændig billig og retfærdig Maade deler de forskellige Kommuner imellem, idet Bedrift og Næring, naar Cieren, den Næringsdrivende, ikke har fast Ophold i den vedkommende Kommune, ofte bevirke store Udgifter for Kommunen, uden at det er muligt for denne at opnaa Noget til Dækning af disse Udgifter fra den af Bedriften, Næringen, faldende Indtægt. Feilen ligger imidlertid ikke, hvor Flertallet søger den, og kan ikke rettes retfærdigen paa den af Flertallet foreslaaede Maade. Formue- og Leilighedsafgiften (Indkomstafgiften i Kjøbenhavn) er efter sin Oprindelse og sin Natur en ren personlig Skat, kan som Følge heraf kun paalignes Personen, hvor denne findes, og en Partering af Personen mellem flere Kommuner, hvor han besidder Eiendomme eller driver Næring, er derfor principstridig. Dette vil nemlig have til Følge, at den rene personlige Skat — Formue- og Leilighedsafgiften — vil gaa over til at blive en underlig blandet Skat, hovedsagelig vel som hidtil en personlig Skat; men ligeoverfor enkelte Indtægtskilder — og det aldeles tilfældige, nemlig saadanne, hvis Besiddere ikke bo i den Kommune, hvor Indtægtskilden er beliggende — en Skat paa Indtægtskilden. Flertallets Forslag har endvidere til Følge en dobbelt Beskatning af visse Eiendomme. Cieren af en Fordeendom betaler som saadan efter den nuværende Ordning gennem Hartkornafgiften Alt, hvad Kommunen kan forlange af ham. Boer han i den Kommune, hvor Eiendommen er beliggende, betaler han tillige en personlig Skat, boer han der ikke, har Kommunen Intet at fordræ af ham, naar han udreder sine Hartkornsbjæder. Endvidere at paalægge ham

foruden disse at udrede af sin Eiendoms Indtægt en yderligere Skat, er uretfærdigt, thi han kommer da til at betale to Gange Skat af den samme Eiendom.

Feilen ved den nuværende Ordning maa formentlig søges deri, at man kun kjender to Skatter i Kommunerne, Skat paa fast Eiendom og Formue- og Leilighedsafsat. Herved har man paa en — færligt i Kjøbstæderne — urimelig Maade fritaget Næring for Beskatning. Loven af 11te Februar 1863 synes at have overset, at den personlige Skat kun for en Del kunde træde istedet for de ophævede Næringsafgifter. — Man maa vende tilbage til Næringsafgifterne. — Kan og vil man ikke dette, er det maaske muligt gennem en Omændring af Bygningsafgiften og ved at tillade ogsaa Kommunerne at paaligne saadan Afgift at opnaa tilnærmedesvis det samme og det paa en for Mange noget mere tiltalende Maade. — Endvidere er der en af Eiendomsafgifterne, nemlig den paa Skovene hvilende, som maa indrømmes i sin nuværende Form ikke er ganske retfærdig ligeoverfor Kommunerne. En Ommatrifulering af Skovene, hvorved disse kom til at betale en i Forhold til deres Indtægtsværdi mere rimelig Kommuneafgift, kan vist med Billighed forlanges.

Medundertegnede N. Andersen erkjender, at den bestaaende Lovgivning om den kommunale Beskatning, hvorefter Tugen kan paalægges personlig Skat til en Kommune, fordi han i samme eier og driver Eiendomme, Fabrikker eller Næring, naar han bor udenfor Kommunen, i visse Tilfælde kan medføre Ubillighed mod enkelte Kommuner, og at der er Grund for Lovgivningsmagten til ved nye Lovbestemmelser at søge deslige Ubilligheder saavidt muligt fjærne. Naar jeg desuagtet ikke kan slutte mig til det af Udvalgets Flertal fremsatte Forslag, saa er det dels, fordi jeg frygter for, at Forslagets Gjennemførelse vil medføre større Uanskeligheder og Vidtløftigheder, end Eogneraadene paa Landet i Almindelighed ville have Kræfter til at overvinde, og dels og fornemmelig, fordi Flertallet indbrager blandt sine foreslaaede Skatteobjekter Ting, som jeg ikke skjønner bør indbrages derunder. Dette gjælder navnlig om Tiender. Jeg skjønner ikke, at der er større Grund til at give en Kommune Ret til at beskaffe en udenfor Kommunen boende Mand af Tiender, som han eier i Kommunen, end der vilde være til at beskaffe en Mand af Prioriteter, som han eier i Kommunen; og endvidere maatte Fastefgifter og Forpagtningsafgifter af enhver Art være ligesaa gode Skatteobjekter som Tiender.

Jeg tror derfor, at, naar man ikke vil komme ind paa Omraader, hvis Grændser ikke lade sig bestemme, saa gjør man for Landets Vedkommende bedst i at holde sig til faste Eiendomme, som eies